

ОГНЯН ИВАНОВ
ДОКАТО ДОЙДЕ ДРУГИЯТ

chitanka.info

Дейв неуверено се изправи и захвърли малкия уред, който държеше в ръцете си. Втори ден, откакто се мъчеше да открие повредата в предавателя. Ако поне не беше сам на тази проклета планета, нямаше да се тревожи така. Но сега само от мисълта, че в близките две-три седмици ще бъде напълно откъснат от хората, му ставаше неприятно.

Когато излезе от коридора, осветлението там му се стори съвсем мрачно. И то бе в тон с обзелото го настроение. Машинално помисли, че би трябвало да увеличи светлината. Така дългият полуосветен коридор приличаше на сцена от старинен филм и навяваше меланхолични мисли.

Точно когато достигна края на коридора и вече завиваше, до него долетя внезапно див, нечовешки вик. Дейв спря изненадан. В първия миг помисли, че това е някоя от сигналните сирени, но разбра, че се е излъгал. Сирените не можеха да надават такъв звук. Това, което чу, беше вик. Вик или писък на живо същество. А добре знаеше, че освен него други живи същества в станцията няма. Постоя нерешително на едно място. Викът не се повтори. Реши, че наистина аварийна сирена се е включила за момент.

Изведнъж се разнесе глух тропот, сякаш някой тичаше с тежки стъпки зад него. Стреснато се огледа. Коридорът бе напълно пуст. Обхвана го безпокойство. И тогава неочаквано съвсем ясно чу как някой недалече от него тихо се смееше. Дейв усети, че изтръпна. С усилие на волята си наложи да изтича до другия край на коридора, да разтвори всички врати и да погледне навсякъде.

Никъде не забеляза нещо необикновено. Шумовете постепенно престанаха. Той дори започна да мисли, че само така му се е сторило, когато чу глух протяжен писък, последван от истеричен смях.

Това вече бе прекалено. С бързи, нервни крачки се отправи към централното помещение. Там облече защитен костюм и сложил ръка върху висящия на бедрото му лъчев пистолет, тръгна из станцията, твърдо решен да разбере какво става.

Дейв бавно отвори очи. Челото му се беше оросило с пот. „Сам съм. Никой не може да бъде тук“ — притисна той главата си с две ръце.

— Сам съм на пла-не-та-та — каза той гласно на срички, сякаш искаше да си внуши тази мисъл.

Внезапно отново чу стъпки, после някой се засмя и всичко утихна. Той изскърца със зъби. С нова сила го обзе натрапчивото желание да надзърне в другата стая. Бе правил това стотици пъти. Знаеше, че там няма никой. Стотици пъти бе обикалял цялата станция, треперещ, с изпотена от стискане на лъчевия пистолет ръка, готов да се бие с всичко, което се изпречи на пътя му. Само че станцията бе празна, съвсем празна.

Дейв разбираше — болен е. Нещо в него се бе повредило и... край. Халюцинациите му започнаха два дни след като се прекъсна връзката в Базата. Сякаш тази връзка бе нишката, която го поддържаше. Много пъти се опитва да поправи предавателя — не успя. Нервността му пречеше. Постоянно чуваше гласове. Струваше му се, че някой се разхожда из станцията.

Знаеше, че на Базата отдавна се тревожат от това, че той внезапно замлъкна, и вече са изпратили аварийна ракета. Броеше с напрежение дните. Бяха минали две седмици. Аварийната ракета трябваше да пристигне най-късно след седмица.

Дейв никога не би повярвал, че ще изгуби самообладание. Когато в школата слушаше разказите за необикновените трагедии, разиграли се в Космоса поради това, че хората не са издържали психически, само се засмиваше.

Сега сам изпита това. И все пак от два-три дни дълбоко в съзнанието му се бе загнездила една мисъл, която не смееше да признае пред себе си. Струваше му се, че той не е болен, че тук има нещо друго.

Психоанализаторът не можеше да открие в него никакви значителни отклонения от нормалното състояние. Тогава какво? Искаше му се да вярва, че е здрав, че трябва да открие една загадка, да се бори с нещо, с някого.

На няколко пъти, когато се завръщаше в централното помещение, заварваше там осветлението изключено. А беше напълно сигурен, че никога дори не му е минавало през ум да изгаси осветлението в която и да е част на станцията.

Всъщност Дейв вече не знаеше дали е съвсем сигурен какво е правил и какво не е правил, защото през последните дни изпаднаше понякога в такова състояние, че не можеше да управлява движенията си. Често пъти му се случваше да тича като полудял из станцията,

задъхан и изпотен, гонен от нечовешки крясъци, които го разкъсваха. После постепенно се успокояваше, докато всичко започнеше отново.

Понякога му се искаше да вземе един всъдеход и да напусне станцията. Ще дочака аварийната ракета някъде на планетата. Само мисълта за мъртвата пустиня и мрачния пейзаж вън го спираха. В станцията се чувствуваше по-сигурно. Нейните дебели брони и защитна система му вдъхваха увереност.

Дейв трепна. Как не се беше досетил досега!

— Това е фантастично, но не чак толкова невероятно — каза гласно, а след това продължи: — Какво бих направил например, ако се озова пред станция на чужда цивилизация и пожелае да я унищожа. Ако станцията има силово поле, което не мога да пробия, естествено — ще си послужи с хитрост. Ще трябва да накарам по някакъв начин живота същество, което се намира вътре, да излезе. — Дейв се усмихна почти радостно. — И, естествено, психическото въздействие е един от възможните начини.

Радост го овладя и усети прилив на сили. Сега вече звуците, които чуваше, не го дразнеха. Дори си мислеше за тях с известно злорадство.

Отиде до командния пункт и включи всички екрани за външно наблюдение. Около час се взира внимателно в трепкащите им повърхности, но не откри нищо. Беше готов да унищожи с протонните оръдия всичко подозрително около станцията. Дори даде заповед на автоматите да подготвят излъчвателя на антимаатерия.

После се зае да изследва цялата планета посредством ракетни разузнавачи. Набеляза си съмнителните обекти и последователно ги разруши с плазмени бомби. Тази работа му отне почти целия ден. Вършеше всичко с настървение. Отделяше се от пулта само колкото да хапне нещо, за да поддържа силите си.

Често си мислеше дали Емил — дежурният на станцията преди него — не е забелязал нещо необикновено. Реши, че не може да не е забелязал нещо, но не е обърнал достатъчно внимание.

Хрумна му нова мисъл. Беше чувал, че на Земята сега работят над създаването на така наречените „шапки невидимки“, или устройства, които правят човека невидим. А защо да не предположи, че съществата, с които си има работа, са много по-развити в техническо отношение. Може би те са се промъкнали по някакъв начин

в станцията и сега се разхождат невидими из нея. А може би в момента стоят зад него и го наблюдават.

Дейв с безпокойство се огледа. И в този миг чу тих, неразбираем шепот. В главата му бързо се оформи една мисъл. Грабна лъчевия пистолет и с резки движения разреже пространството пред себе си с огнени стрели.

По стените се появиха дупки. Дейв почака малко, но нищо необикновено не се случи. Ослуша се нищо не се чуваше.

— Така е добре — промърмори той и излезе. Бе решил да стреля по същия начин навсякъде, където чуе звук.

След няколко часа, съвсем капнал, Дейв реши да се откаже. Единственият резултат бяха продупчените стени. Лениво си мислеше, че сега ще трябва да пусне няколко робота да се заемат с повредите. Внезапно трепна. Забеляза, че вратата на централното помещение е отворена, а осветлението изгасна пред очите му.

Дейв стисна по-здраво пистолета и с решителни крачки се упъти натам. Но щом прекрачи прага, краката му се подкосиха. На средата на помещението, на около метър от пода, висяха три бледозелени същества.

Не по-високи от човешки ръст, подобни на медузи. На горната си полукръгла част имаха израстъци. Дългите им нежни пипала бяха отпуснати надолу и леко се поклащаха. Изглеждаха прозрачни и излъчваха меко зеленикаво сияние.

Дейв почувствува, че целият изстива. Дори не можа да си поеме въздух.

„Тези същества — помисли той — поразително приличат на онези чудовища от последния филм, който гледах в Базата.“

Отначало не го забелязваха, но след това едно от тях помръдна и плавно се понесе към него. Той се притисна към стената и с трепереца ръка вдигна пистолета.

Огненият лъч проряза празно пространство. Съществото даже не спря. Дейв диво изкрещя, захвърли пистолета и побягна. Пред него се мярнаха някакви стълби, краката му се заплетоха и той се строполи надолу.

— Дейв, ей, Дейв.

Дейв усети, че някой по разтърсва. Тялото му се скова от ужас. Припомни си какво бе станало и разбра, че още лежи пред стълбите. Не знаеше колко време е минало. Главата го болеше.

— Дейв! Жив ли си, Дейв?

Повдигна главата му. Дейв стисна очи.

— Не ме ли позна, аз съм Емил.

Дейв отвори очи и радостно извика. Пред него стоеше другарят му — дежурен на станцията.

— Емиле, ти ли си?

— Аз съм — прегърна го той и му помогна да се изправи. — Хайде, ставай. Защо лежиш тук?

Дейв се изправи с мъка и веднага се огледа.

— Слушай, къде е ракетата. Трябва веднага да изчезваме.

Емил по погледна особено, въздъхна тежко и каза:

— Не зная да ли ще можеш да ми простиш, Дейв. Разбирам, било е ужасно, не знам как си издържал.

— Нямаме време за губене — дръпна го Дейв, — по-бързо!

— Успокой се. Всичко, което си преживял тук, е било измама — хвана го Емил.

— Какво!

— Ти си чувал някакви звуци през цялото време.

— Откъде знаеш? — прекъсна по остро Дейв.

— Разбери ме. Знаеш колко са скучни дежурствата. Просто исках да се... Не предполагах, че предавателят ще се повреди.

— Какво говориш — погледна го учудено Дейв.

— Преди да си тръгна, оставих включен към вътрешната радиоуредба на станцията магнита с пренавиваща се лента, на която записах различни звукови ефекти — наведе глава Емил.

— А! — Дейв зина, но нищо не можа да каже.

— Разбери, откъде можех да предполагам, че предавателят ще се повреди.

— Но аз ги видях — най-после можа да проговори Дейв.

— Разбира се. В централното помещение, нали?

Дейв кимна с глава.

— Там оставих включен видеомагнетофон със записи на обемно изображение.

И Емил въздъхна.

Публикувано в алманах „Спектър’79“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.